

KAPITOLA 15

Šedý pruh tlumeně zavrčel a připravil se ke skoku.

„Ne!“ vydechl Ohnivý měsíc a skočil na kamaráda dřív, než mohl opustit skryš v rákosí. „Jestli nás Dráp uvidí, je konec!“

„Ohnivý měsíc má pravdu,“ sykl z druhé strany na Pruha Havran a popadl ho za rameno. „Proti všem těmhle kočkám nemáme šanci.“

Šedý pruh se zoufale chtěl vykrotit, jako kdyby je neslyšel. „Nechte mě jít!“ zavrčel. „Já to liščí lejno stáhnou z kůže! Vytrhnu mu srdce z těla!“

„Ne!“ zašeptal znovu naléhavě Ohnivý měsíc. „Jestli se teď ukážeme, roznesou nás na tlapách. Nenecháme tvoje koťata na holičkách, Pruha, přísahám, ale musíme počkat na vhodný okamžik. Pak je zachráníme.“

Pruh se s nimi ještě chvíli pral, pak ale konečně polevil a zabručel cosi na souhlas. Ohnivý měsíc ho pustil a kývl na Havrana, aby udělal totéž.

„Poslyš,“ zamumlal, „musíme zjistit, co se to tu děje.“

Zatímco se potýkali s Pruhem, Dráp začal mluvit. Jeho slova přehlušila šelest v rákosí.

„Kočky Tygřího klanu, všechny víte, že pro nás nastaly těžké časy. Ohrožuje nás zima. Ohrožují nás dvounožci. A ohrožují nás také ostatní dva klany, které si neuvědomily, jak moudré by bylo připojit se k Tygřímu klanu.“

Ohnivý měsíc rozzlobeně trhl špičkou ocásku a rychle se podíval na Šedého pruha. *Měsíční dráp* byl ta největší hrozba ze všech! Hromový a Větrný klan nechtěly nic jiného, než žít v míru jako dřív podle dávných tradic Hvězdného klanu a válečnického zákoníku.

Šedý pruh však sledoval planoucíma očima jen svá koťata, která se choulila pod Horou kostí. Pohled Ohnivého nevnímal.

„Jsme obklopeni nepřáteli,“ pokračoval Dráp, „a tak si musíme být jistí oddaností svých vlastních válečníků. V Tygřím klanu není místo pro polovičaté kočky. Není v něm místo pro někoho, kdo by mohl v boji zaváhat, nebo – a to by bylo ještě horší – se dokonce obrátit proti svým vlastním členům. Tygří klan nebude tolerovat *zrádce!*“

S výjimkou zrádce, který ho vede, pomyslel si Ohnivý měsíc. *Nebo Proužka, který by klidně sledoval, jak jeho vlastní klan zadává smečka psů.*

Z mýtiny zazněly souhlasné výkřiky. Dráp nechal kočky chvíli jásat, než naznačil ocasem, aby se ztišily. Hluk ustal a velitel se znovu ujal slova.

„Obzvlášť nebudeme tolerovat něco tak odporného, jako kočky smíchané ze dvou klanů. Žádný oddaný válečník by se nikdy nespojil s kočkou z jiného klanu! Nezředil by čistou krev, kterou

máme z rozhodnutí našich válečnických předků. Modrá hvězda a Šedý pruh z Hromového klanu opovrhli válečnickým zákoníkem, když si vybrali partnery z Říčního klanu. Kočata z takového spojení vidíte před sebou. Nikdy se jim nedá věřit!“

Odmlčel se a jeho zástupce vriskl: „Hnus! Hnus!“

Proužek na něj navázal a za chvíli už pokřikovali a pískali všichni sborem. Tentokrát je Dráp nechal hlučet tak dlouho, jak chtěli, a mezitím shlížel na kočky pod sebou s chladným uspokojením.

Tohle si museli s Černou tlapou nacvičit, uvědomil si s hrůzou Ohnivý měsíc.

Všiml si, že nejhlasitěji povykovali válečníci Stínového klanu. Říční kočky se připojovaly s menším nadšením. Ohnivý měsíc tipoval, že možná všechny tak úplně nesouhlasí s Měsíčním drápem, ale netroufaly si se ozvat.

Oba poloklanovní učedníci se přitiskli k zemi, snad se báli, že je běsnění klanu rozmačká. Kameňák se nad nimi skláněl, jako by je mohl ochránit, a s odporem se rozhlížel kolem sebe.

Kde je Mlha? ptal se Ohnivý měsíc v duchu. *Dráp ví, že je taky mščenec. Co s ní udělal?*

Měsíční dráp znovu promluvil. „Poloklanové kočky byly do dneška tolerované, ale jejich čas se naplnil. V Tygřím klanu není místo pro kočky, jejichž oddanost náleží dvěma klanům. Jak můžeme věřit, že nevyzradí naše tajemství, nebo že se neobráti proti nám a nezabijí nás? Můžeme očekávat, že bude Hvězdný klan bojovat na naší straně, pokud dovolíme těm, kteří nemají čisté srdce a krev, aby se volně pohybovali mezi námi?“

„Ne!“ vriskl Proužek, protáhl si drápy a mrskl ocasem ze strany na stranu.

„Ne, přátelé. Musíme se toho hnusu zbavit! Pak bude náš klan zase čistý a my se budeme moci spolehnout na podporu Hvězdného klanu.“

Kameňák vyskočil na všechny čtyři. Byl tak slabý, že zavrával a téměř upadl, ale zvládl to a postavil se tváří v tvář Drápmu.

„Žádná kočka nikdy nezpochybnila moji oddanost,“ zavrčel. „Pojď dolů a řekni mi do očí, že jsem zrádce!“

Ohnivému měsíci se chtělo nad odvahou modrošedého válečníka hlasitě zanaříkat.

Měsíční dráp ho mohl zabít jediným máchnutím tlapy, ale Kameňák přesto zůstal vzdorovitě stát.

„Mlha ani já jsme nevěděli, že je Modrá hvězda naše matka. Dozvěděli jsme se to teprve před několika úplňky,“ trval na svém Kameňák. „Byli jsme celý život věrní válečníci Říčního klanu. Ať sem přijde jakákoli kočka, která si myslí něco jiného, a dokáže to!“

Měsíční dráp zlostně mávl ocasem na Levharthvězdu. „Měla jsi špatný odhad, když sis vybrala tohoto kocoura za svého zástupce,“ zavrčel. „Říční klan se dusí plevem zrady a my ho musíme vyrvat.“

Levharthvězda ke zděšení Ohnivého měsíce jen sklonila hlavu. To gesto jen potvrdilo, kam až sahá Drápmova moc. Kdysi respektovaná velitelka Říčního klanu teď nebyla schopná ani ochotná ochránit vlastního zástupce.

Přesto dala Drápmova slova Ohnivému měsíci jistou nadějí. Vypadalo to, že chce Kameňáka a oba učedníky vyhnat. Pokud to udělá, může na ně s Šedým pruhem a Havranem počkat na hranici a vzít je do Hromového klanu, kde budou v bezpečí.

Když se Měsíční dráp znovu ozval, mluvil odměřeným, chlad-

ným tónem. „Kameňáku, dám ti příležitost prokázat oddanost Tygřímu klanu. Zabij tyhle dva poloklanové učedníky.“

Na mýtině se rozhostilo děsivé ticho, které narušil jen výkřik Šedého pruha. Dráповi válečníci však byli naštěstí natolik zaujati tím, co se před nimi odehrávalo, že ho nevnímali.

„Ohnivý měsíci!“ zašeptal Šedý pruh. „Musíme něco udělat!“ Zaryl drápy do země, napnul svaly a připravil se ke skoku. Přesto hned nevyrazil, ale čekal na pokyn Ohnivého. Nechtěl zaútočit bez rozkazu svého velitele.

Havran se díval na Ohnivého měsíce očima plnými bolesti. „Nemůžeme se přece dívat, jak je zabíjí!“

Ohnivý měsíc cítil, jak se mu napětím ježí všechny chlupy. Bylo mu jasné, že se nemůže skrývat v rákosí, zatímco někdo pár skoků od něj vraždí Pruhova kořata. Pokud by všechno ostatní selhalo, je ochotný riskovat svůj život, aby je zachránil.

„Počkejte ještě chvíličku,“ zamumlal. „Uvidíme, co Kameňák udělá.“

Modrošedý válečník se obrátil na Levharthvězdu. „Přijímám příkazy jen od *tebe*,“ zavrčel. „Jistě dobře víš, že tohle není správné. Co chceš, abych udělal?“

Chvilinku se zdálo, že Levharthvězda váhá, a Ohnivý měsíc znovu zadoufal, že se Dráповi postaví a zabrání zničení svého klanu. Podcenil však její ambicióznost i její naivní přesvědčení, že jim Dráp nabízí nepřekonatelnou budoucnost. „Prožíváme obtížnou dobu,“ mňoukla nakonec. „A protože bojujeme o přežití, musíme se stoprocentně spolehnout na každou kočku našeho klanu. Není tu místo pro někoho, kdo je oddaný dvěma klanům. Udělej, co Měsíční dráp říká.“

Kameňák se jí ještě chvíli díval přímo do očí a Ohnivému měsíci ta chvíle připadala jako několik úplňků. Potom se otočil na oba učedníky, kteří s hrůzou v očích couvli.

Bouřkotlapka svou sestřičku olízl, aby ji povzbudil. „Budeme se bránit,“ slíbil. „Nedovolím mu, aby nás zabil.“

Statečná slova, pomyslel si Ohnivý měsíc zoufale. Kameňák byl obratný, zkušený válečník, a i když byl momentálně zesláblý, stále ještě představoval pro dva napůl vytrénované učedníky téměř neporazitelnou hrozbu. Kořata byla očividně také vězněná a podvyživená.

Válečník Říčního klanu Bouřkotlapkovi maličko pokynul, tak jak to dělá kterýkoli učitel, když chce ocenit učedníkovu odvalu. Pak se znovu obrátil na Měsíčního drápa.

„Budeš muset nejdřív zabít mě!“ prskl na něj.

Dráp zúžil oči a mávl na Proužka. „Dobrá. Zabij ho,“ poručil mu.

Černě pruhovaný válečník se přikrčil. Každický chloupek na těle se mu chvěl radostí, že mu Měsíční dráp dal příležitost prokázat oddanost novému klanu. Zavrčel a skočil na Kameňáka.

Ohnivým měsícem zacloumala lítost a strach. Jak mohl tenhle souboj skončit? Modrošedý válečník je tak slabý, že nebude pro Proužka rovnocenným soupeřem. Chtěl skočit na mýtinu a bojovat na Kameňákově straně, ale věděl, že by to v přítomnosti tolika nepřátelských koček byla sebevražda. Bylo mu jasné, že se musí držet zpátky a doufat, že se mu podaří zachránit kořata, i když nemá velkou naději. Ještě nikdy nezažil nic horšího než toto utrpení – skrývat se, zatímco zabíjejí jeho přítele.

Kameňáka však neopustila jeho zručnost. Rychlostí blesku

uskočil dozadu, takže mu Proužek nepřistál na zádech, ale musel se bránit čtyřem tlapám s vytaženými drápy, které byly připravené trhat.

Ohnivému měsíci se stáhlo hrdlo. Vzpomněl si na své učednické časy, kdy ho Modrá hvězda, Kameňákova matka, naučila právě tenhle pohyb. *Modrá hvězdo, jestli tohle vidíš, pomoz mu!* zaprosil.

Oba válečníci po sobě sekali drápy, prskali a váleli se v prachu jako jedna chlupatá koule. Zbytek koček ustoupil, aby jim uvolnil místo. Stále ještě byly tak vyděšené, že nevydaly ani hlásku. Všichni teď věnovali pozornost souboji, takže Ohnivý měsíc zvažoval, jestli není vhodná příležitost zachránit učedníky. Měsíční dráp ale stále ještě seděl na vrcholku Hory kostí, odkud měl výborný rozhled na celou mýtinu. Určitě by si jich všiml.

Kameňák se zakousl Proužkovi do zátylku a snažil se jím trást, ale Proužek byl mnohem větší a silnější než on a vykroutil se mu. Válečníci od sebe odskočili a zprudka oddychovali. Proužek krvácel ze šrámu nad levým okem a na boku mu chyběl kus srsti. Kameňákův kožíšek byl potřhaný ještě víc, a když si otřepal přední tlapku, rozstříkl kolem sebe kapičky krve.

„Pohni se, Proužku!“ posmíval se Černá tlapa. „Bojuješ jako domácí mazlíček!“

Proužek zlostně vřískl a vyrazil, ale Kameňák na něj byl zase připravený. Uhnul do strany, rozčísl Proužkovi bok, a když se tmavý válečník za ním zhroutil, ještě mu sekl po zadní noze. Pak zavrával, ale než se Proužek znovu postavil, vzpamatoval se. Tentokrát vyrazil do útoku zase on, povalil Proužka a zabořil mu zuby i drápy do krku.

Ohnivý měsíc slyšel, jak se Šedý pruh zprudka nadechl. Žluté

oči mu plály. Havran vedle něj zarýval drápy do země. V Ohnivém měsíci znovu zaplála jiskřička naděje. Může Kameňák vyhrát?

Měsíční dráp však neměl vůbec v úmyslu nechat Kameňáka běžet. Jakmile začal Proužek lapat po dechu, obrátil se Dráp na Černou tlapu a poručil: „Skonči to.“

Zástupce velitele Stínového klanu se vrhl do boje. Kousl Kameňáka do ramene, stáhl ho z Proužka a vyhnul se přitom jeho mávajícím tlapám. Proužek skočil a přitiskl Kameňákovy zadní nohy k zemi, zatímco Tlapa zahákl drápy do hrdla Říčního válečníka.

Kameňák ze sebe vyrazil klokotavý zvuk, který rychle utichl. Oba kocouři z Tygřího klanu ho pustili a ustoupili stranou.

Z davu koček se ozvalo tiché zanaříkání, ale za okamžik ho vystřídal vítězný pokřik. Dokonce i Levharthvězda se k němu po krátkém zaváhání přidala. Dva malí učedníci byli jediní, kteří zůstali zticha a vyděšenýma očima upřeně pozorovali válečníka, který zemřel, když je chtěl zachránit.

Ohnivý měsíc mohl jen s hrůzou sledovat, jak z Kameňákova bezvládného těla vyprchaly poslední zbytky života.

